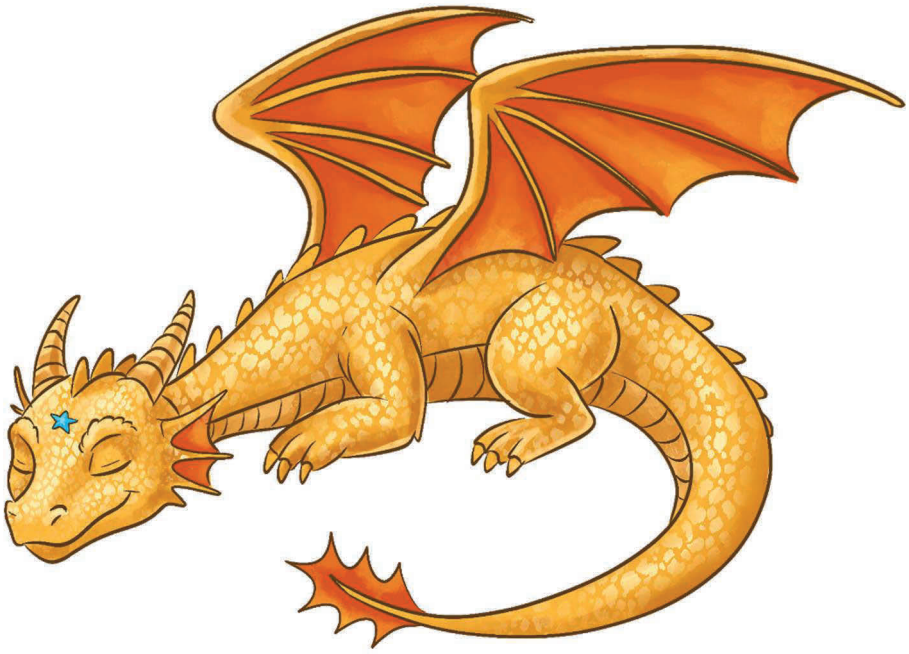
Első könyv:

Az igazszívűek



Az Aranysárkány

A karaván vezető pihenőt intett. Az elcsigázott tevék fáradtan rogytak le a forró homokra. A burnuszos emberek nekiálltak a pihenő előkészítésének, lemálházták a tevéket, pokrócokat terítettek a homokba és ők is fáradtan pihentek le egy rövid idő erejéig. A kisfiú, aki mindeddig az egyik tevén utazott, vízzel kínálta végig a karaván tagjait, és végül ő is lepihent a többiek mellé. Igen ám, de ő eddig is ült, és bár nem éppen kényelmes egy tevén utazni, mégis késztetést érzett a mozgásra. Így, míg a többiek behunyt szemmel pihentek, ő felállt és csavarogni indult. No, nem messzire, csak úgy látótávolságon belülre.

Ekkor mozdult meg a föld, vagyis a homokdűne, aminek az árnyékában a karaván elcsigázott tagjai pihengettek. Mintha hatalmas földrengés rázta volna meg a dűnét. Az emberek szeme azonnal felpattant, ösztönösen talpra szökkentek, és a tevékhez szaladtak, hogy első pánikjukban megfékezzék őket, nehogy szétszéledjenek a homoksivatagban.

Míg az emberek a tevékkel és a szállítmánnyal vesződtek, a kisfiú picit távolabbról szemlélte az eseményeket. Érdekes, az ő talpa alatt nem mozgott a föld. És ekkor meglátta… Amikor a dűne megmozdult, a sok-sok homokszem a magasba szállt, de ami a homok alól előtűnt, az a látvány annyira lenyűgözte a kisfiút, hogy az álla is leesett. A homok alól ugyanis egy hatalmas, gyönyörű, sárga aranypikkelyes teremtmény szállt a magasba, pikkelyei a nap sugarait ezerfelé szórták szét.

– Egy s-s-sárkány! – tört fel a fiúból, miután magához tért, és elbűvölten bámulta tovább a tüneményt.

Az aranysárkány nem tűnt el azonnal, kíváncsian körözött a helyszín fölött, ahol az emberek már rendezték soraikat és készen álltak a továbbindulásra.

– Mi volt ez, Ayoub? – kérdezte a karaván egyik tagja.

– Nem tudom, de tovább kell mennünk. Már nem sok van hátra – válaszolta a karaványvezető. – Abdellah! Hol van Abdellah? – kérdezte kisvártatva kétségbeesetten, amikor eszébe jutott a fia, de sehol sem látta maga körül.

– Itt vagyok, édesapám – tűnt elő a gyerek a homokködből –, ti is láttátok, amit én?

– Igen, igen, nincs most erre időnk, szállj fel a tevére, indulnunk kell.



– De láttátok az aranysárkányt?

– Miről beszélsz?

– A sárkányról.

– Nincsenek sárkányok, biztosan álmodtál. Na, szállj fel gyorsan a tevédre, mert indulunk.

– De ott… – Mutatott a sárkány irányába, ám amíg a fiú az apjával beszélgetett, a sárkány eltűnt a magasból.

Abdellah legyintett egyet és szomorúan szállt fel a tevére. Szerette volna valakivel megbeszélni a látottakat, de az apja most szemmel láthatóan nem volt vevő erre. A karaván elindult. Az emberek és a jószágok nem pihentek ugyan sokat, mégis megújult erővel vetették bele magukat a sivatag útvesztőjébe. Az első tevét Ayoub, a kisfiú édesapja vezette, aki számtalan karaván végigvezetett már ezen az úton, becsukott szemmel is képes lett volna a teljes karaván biztonságosan eljuttatni az oázisba. Abdellah, a fia, szintén nem először járt ezen az úton, ilyenkor apja minden évben nagyszüleihez vitte vakációzni.

A karaván tagjai csendben vonultak tevéik mellett. Aki járt már sivatagban, tudja, hogy ezen a helyen jobb a szánkat csukva tartani. Abdellah, nyergének kényelméből figyelte a mogorva embereket, de nem bírta megállni, hogy megkérdezze a mellette ügetőt:

– Mondd, Billal, te sem láttad az aranysárkányt?

A férfi hitetlenkedő arckifejezéssel nézett rá, de nem válaszolt. Talán nem tartotta érdemesnek a kérdést arra, hogy száját kinyissa, kockáztatva ezzel, hogy akárcsak egy homokszem is bekerüljön a fogai közé.

De az is lehet, hogy nem látta, gondolta Abdellah.

A karaván még jó sokáig vonult a végeláthatatlan homoksivatagon át, míg végül megpillantották az első pálmafát, és fellélegeztek, mert tudták, hogy már csak egy kicsit kell még kitartaniuk és elérik úticéljukat, ahol majd megpihenhetnek.

Abdellah már alig várta, hogy megérkezzenek és végre beszélgethessenek a csodáról, amiben részük volt, ám a karaván tagjai jól láthatóan nem osztották a fiú lelkesedését. Bárkihez is szaladt oda és tette fel kérdését, csak értetlen és fáradt tekintetekkel találkozott, és volt olyan is, aki csak az apja iránti tisztelet miatt nem hessegette el dühösen a kisfiút.

Jó, rendben, menjetek pihenni, aztán később majd biztosan megnyíltok ti is, hiszen egy ilyen látvány nem mindennapi. Biztosan ti is el szeretnétek büszkélkedni az ittenieknek, hogy mit láttatok, gondolta Abdellah, de csalódnia kellett, mert később a karaván egyetlen tagja sem tett említést a történtekről, legfeljebb annyi hangzott el a beszélgetések során, hogy kisebbfajta földrengésben volt részük útjuk során. A sárkányról azonban senki sem beszélt. Talán érthető, szőtte tovább

gondolatait Abdellah, egy olyan modern világszemléletbe, mely felhőkarcolókat, nemzetközi űrállomást és zsebben hordozható számítógépet tartalmaz, nem fér bele egy sárkány képe.

***

Abdellah imádta az oázist. Minden zegét-zugát ismerte: a poros utcákat, a kicsiny lapostetős házakat és a kis települést övező pálmafákat, amelyekből megszámolható mennyiség nőtt. Ezeket a barátjával, Raouffal, akit mindenki csak Rafinak hívott, többször meg is számlálták, de valahogy minden alkalommal más eredményt kaptak. Abdellah tanulmányaiból tudta, hogy vannak több tízezer pálmafát számláló oázisok is, de az övék apró volt, a világ zsongásától távol, és pont ezt szerette benne. A legtöbb pálmafa az életet adó tavat szegélyezte, mely bár nem volt nagy, mégis úgy tartották, hogy feneketlen. Kissé tojásdad alakú tó volt, az oázis lakói nagy becsben tartották, mert e tó vize nélkül számukra nem lett volna élet.

Estefelé járt már az idő, az öregek aggódó tekintettel szemlélték az eget, bár Abdellah nem értette, mit bámulnak folyton felfelé, ő semmi különöset nem látott. A szelet érzékelte ő is, minden testhajlata tele volt már homokszemekkel, na, de elmúlik ez is, később meg majd úgyis lemosakszik a

teknőben, ahogy minden este szokott. Ám az öregek aggodalmaskodó arca kissé megijesztette Nem olyan volt, mint máskor, amikor a szél fújni szokott. Igaz, most olyan különösen tette, időnként tekerintett egyet a pálmafákon, mintha gyökerestől ki akarná húzni őket.

A szél éjszakára felerősödött. Abdellah nem sokat aludt, de valószínűleg mások se az oázisban. Az apja már rég visszament a nagyvárosba egy másik szállítmánnyal, azóta karavánok jöttek-mentek, nagyszülei gondozták a fiút, aki igen-igen jól érezte magát a bőrében a világ e kicsiny pontján. A vihartól viszont ő is megrémült és az apjára gondolt, hogy bár itt lenne most mellette. A sok zaj közepette nehezen, de végül a fáradtság győzött és Abdellah mély álomba merült.

Később fáradtan ébredt, és csak akkor döbbent rá, hogy a vihar kicsit sem szűnt, inkább felerősödött. A szél vadul rángigálta a spalettákat, mintha be akarna törni a házba. Gyorsan átszaladt nagyszülei szobájába, akik szintén ébren voltak és aggódva figyelték a természet harcát.

– Reggel van vagy éjszaka? – kérdezte Abdellah a nagyszüleitől.

– Késő délelőtt van, fiam – válaszolt a nagyapja –, de a fény alig szűrődik át a homokviharon.

Késő délután volt, mire a szél elállt, és a homok leüle-

pedett. A lakók egy gondolatra szaladtak a tóhoz, mindenki azon aggódott, hogy ha a vihar a tavukat betemette homokkal, akkor nekik végük. Ilyen erősségű vihar emberöltő óta nem rázta meg kicsiny oázisukat.

Már sok ember állt a megtépázott pálmafák gyűrűjében, mire Abdellah és nagyszülei odaértek. Mindenki a tó helyét nézte. Ahol víznek kellett volna lennie, most homoksivatag állt. Ott volt Rafi is a szüleivel. Abdellah odaszaladt hozzá és megfogta a kezét. Sokan könnyeztek, mások meg üres tekintettel néztek maguk elé, a fiúk egymás kezét szorították, és nem tudták, most mitévők legyenek.

Ekkor valamiféle csoda történt. Az emberek azt látták, hogy a tavat betemető homoktenger megmozdul, és a homok szanaszét spriccel, felfedve a tó vizét. A könnyezők kézfejükkel törölték le könnyeiket és boldog mosollyal borultak egymás nyakába. És bár mindenük homokos volt, senki se törődött vele, a mellkasokból feltörő boldog sóhaj minden mást elnyomott. Örömmel vegyített, felszabadult zsivajgás töltötte meg a teret. Rafi szülei ölelésében veszett el. Aztán, mintegy vezényszóra, mindenki térdre ereszkedett és leborulva köszönte meg Allahnak a csodát.

Abdellah még mindig kővé dermedten állt a tó partján. Ő másként látta a történteket. Ő azt látta, hogy a tó fölötti

homoktenger megmozdul és egy gyönyörű, hatalmas, kiterjesztett szárnyú aranysárkány (az ÉN sárkányom, gondolta magában) rázza le a nagy tömegű rárakódott homokot szárnyairól, nyakáról, fejéről és teljes testéről, majd felszáll és visszanéz. Ez volt az a pillanat, amikor találkozott a tekintetük. Egy döbbent hang szólalt meg a fiú fejében:

– *Te látsz engem?*

– *Igen* – válaszolt önkéntelenül a fiú, szintén gondolatban.

A sárkány tett egy kört, és a fiút nézte, aki követte mozgását a tekintetével. A tó körül álló emberek az imával voltak elfoglalva, szemlátomást tudomást sem véve a fölöttük köröző aranysárkányról. Ekkor a sárkány közelebb repült a fiúhoz és gondolatban azt üzente:

– *Gyere, szállj fel a hátamra!*

Abdellah megbabonázva kapaszkodott a lény szárnyába, és mintha gyakorlott sárkánylovas lenne, úgy szaladt végig a törzséig, majd könnyedén lehuppant a sárkány nyakán és hátán végighúzódó kiálló csonthegyek közé.

– *Kapaszkodj!* – szólalt meg fejében a hang, és már száguldottak is el a felhők felé.

– *De a nagyszüleim! Rafi. A többiek…*

– *Ne aggódj, az időt lelassítottam számukra, legalábbis egy kis időre.*

Így repültek a homokdűnék fölött, és Abdellah újra és újra összeszorította a szemét majd kinyitotta, így ellenőrizve, hogy vajon álmodik-e. A kezét nem merte arcához emelni, hogy megcsípje magát. Ujjai elkékültek, úgy szorította a sárkányt.

Egy hatalmas homokdűnén szálltak le, ahonnan jó messzire be lehetett látni a tájat. A fiú örült, hogy végre talaj van a lába alatt, és lehuppant a homokba. Szemét le sem vette a sárkányról. Eddig még nem érzett félelmet a lénnyel szemben, de most feltámadt benne.

– *Nem kell félned, nem bántalak* – hallotta azonnal a hangot a fejében.

– Ki vagy te? – kérdezte a fiú és végtelen nyugalom szállta meg. – És miért van az, hogy csak én látlak, a többiek nem?

– Minket csak az igazak látnak.

– Titeket? Az igazak?

– Az igazszívűek. Az olyanokból a te világodban kevesen vannak. Vagyis nincsenek. Eddig azt hittem.

– Az én apám igazszívű.

– Igen, igen. Jó ember. De a világ elvakította. Mint minden más jó embert is. Tudod, régen az emberek együtt éltek a mágikus lényekkel, de mára már bezárták azt a szemüket, amelyikkel látnának bennünket, és ez így van jól.

– Mágikus lények? Vannak mások is?

– Persze. A világ tele van olyan lényekkel, akikről ti csak a mesékben olvastok.

– Úgy érted törpékkel, manókkal és más ilyen lényekkel?

– Igen.

Abdellah ekkor vette észre, hogy a sárkány homlokán egy ötágú csillagot formázó medál ragyog.

– Az nem medál, a testem része. Általa védelmet nyerek.

– Gyönyörű. Olyan, mint egy ékkő.

– Köszönöm. De most szállj ismét a hátamra, vissza kell vinnem téged.

Abdellah szívesen maradt volna még, de érezte, hogy ez most csak ennyi volt. Számára is meglepő, könnyed mozdulatokkal szállt fel a lény hátára, és ezúttal magabiztosabban ülte meg.

A fiú most nyitott szemmel élvezte az utat, az alatta elterülő világot pásztázta tekintetével. Még sosem repült. Tudta, hogy léteznek repülőgépek, az emberek azzal közlekednek nagy távolságra eső városok között. De vajon azok is ugyanazt látják, amit én, kérdezte csak úgy magától gondolatban.

– *Nem, a repülők sokkal nagyobb magasságban repülnek, mint most mi* – jött a válasz a ki nem mondott kérdésére.

Egy ideig élvezetesnek találta a homokdűnék váltakozását, de aztán megszokottá vált a látvány, és már csak azt kívánta, hogy bárcsak újra a nagyszüleivel lehetne. Ám ekkor egy

sötét burnuszba öltözött lovascsapat keltette fel a figyelmét, amint a homokban száguldottak és feléjük mutogattak. A férfiak szemén furcsa, távcsőnek is beillő szemüvegféleség volt, ami, mintha a fejükhöz lett volna rögzítve, félelmetes kinézetet kölcsönözve viselőinek. És akkor előkerültek a fegyverek is. A férfiak lődözni kezdtek rájuk. Abdellah szíve erősebben kezdett verni, úrrá lett rajta a félelem.

– *Nem kell aggódnod, nem bánthatnak* – jött a megnyugtató gondolat a sárkánytól, és valóban, a fegyverek lövedékei becsapódás nélkül semmisültek meg egy láthatatlan pajzson.

– Azt mondtad, téged csak az igazak látnak.



– Igen, és ez így is van. A saját szemükkel. Sajnos azonban vannak olyan emberek, akik elhiszik, hogy létezünk, és a mai technika segítségével kifejlesztettek olyan látcsövet, amely segítségével képesek látni bennünket.

– De miért akarnak bántani?

– Kitalálod?

Abdellahnak azonnal leesett a tantusz.

– A homlokodban lévő kristályért?

– Is. És sárkányt akarnak fogni, de hiába, nem fog sikerülni.

Ezúttal azonban tévedett az aranysárkány. Az egész lövöldözés csak figyelemelterelés volt. Az emberek az egyik nagyobb dűne mögül egy hatalmas katapultot gördítettek elő, mely egy nagyméretű, végein kősúlyokkal ellátott, erős, vastag kötélből készült hálót lőtt ki a sárkány felé. A háló célba találva, a sárkány testére tekeredett, majdnem lesodorva a fiút a hátáról.

– Azt mondtad, a kristály védelmet biztosít!

A sárkány azonban nem tudott válaszolni, azzal volt elfoglalva, hogy csapdába esett szárnyaival megpróbáljon ellensúlyozni. Kétségbeesetten vergődött, de a zuhanást nem tudta elkerülni.

– *Ugorj, most!* – hallotta a sárkány utasítását a fejében, és Abdellah azonnal cselekedett. Elengedte a sárkányt, végiggördült a testén és végül a homokba bukfencezett, mielőtt

becsapódtak volna. A fiú felugrott és egy kisebb homokbucka mögé bújt.

Pillanatok alatt ott termettek a burnuszosok. Jó sokan voltak, máris a sárkány megbilincselésén és szállításán dolgoztak. A fiút a hátán látszólag nem szúrták ki, míg a magasban voltak. A többieknél sokkal díszesebb ruhát viselő, vezérnek tűnő alak azonnal a sárkány fejéhez ment, és a homlokán lévő ékkövet vizsgálgatta nagy elégedettséggel az arcán.

– Úgy, most már az enyém vagy! – dörmögte csak úgy magának. – Régi vágyam teljesül. Dúsgazdaggá teszel engem.

Előrántotta tőrét és egy gyors mozdulattal kipattintotta a kristályt a sárkány homlokából, amitől az azonnal eszméletlen állapotba került. A vezér zsebébe dugta az ékkövet és indulást vezényelt. Megkezdődött a sárkány vontatása.

Abdellah kétségbeesetten állt egyik lábáról a másikra. Fogalma sem volt mitévő legyen. Eszébe jutott az oázisa. Vajon mi történik ott? Mostanra már a nagyszülei és a teljes oázis lakossága kétségbeesetten kereshetik őt. Vagy mégse? Mintha valami olyasmit mondott volna a sárkány, hogy lelassította számukra az időt. De csak egy rövid időre. Ez vajon mit jelent? Elhessegette a gondolatot a fejéből és inkább az itt és mostra koncentrált. Valahogy segítenie kell újdonsült

barátján. De hogyan? Ő csak egy tízéves kisfiú, a rossz emberek meg vannak vagy százan.

Hiába próbálta felvenni a gondolatkapcsolatot a sárkánynyal, nem sikerült. Nem volt más választása, tisztes távolból követte a csapatot. Szerencsére, a hatalmas súlyú sárkány miatt ők sem tudtak gyorsan haladni, így a fiú a nyomukban tudott maradni.

Esteledni kezdett, mire a csapat a táborhelyére érkezett, ahol a helyi fegyveresek örömujjongással köszöntötték az érkezőket, látván a diadalmas sikert. Abdellah a közelből figyelte a tábort és tudta, hogy ha hamarosan nem tud cselekedni, akkor nincs esélyük, ugyanis az éjszaka rettentő hideget hoz, amit így nem fog tudni kibírni. Kétségbeesetten cikáztak a gondolatai, de semmi kézzelfogható megoldás nem jutott eszébe. Ekkor megszólalt a hang a fejében:

– Érzékelem kétségbeesésedet, nyugodj meg, másképp nem fog menni.

– Jól vagy? Aggódtam érted, mert nem válaszoltál.

– Igen, jól vagyok, nem sérültem meg nagyon, de minden porcikám sajog.

– A kristályt kivették a homlokodból.

– Igen, tudom, érzem hiányát.

– Ne félj, kiszabadítalak. Fogsz tudni repülni?

– *Azt hiszem igen.*

Fáklyák gyúltak a tábor körül, a kifáradt emberek vacsorázni készültek, csajkáikkal felsorakoztak a gőzölgő kondérok körül. A sikeres sárkányvadászatról beszéltek, egymás vállát lapogatták.

– Ti – szólt oda a vezér egy csoportnak –, a sárkányra vigyáztok.

A csoport tagjai látszólag nem örültek a megtiszteltetésnek, de csendben tudomásul vették a vezér parancsát és csajkájukkal a sárkány szomszédságában rakott tűz körül ültek le elfogyasztani adagjaikat. Abdellah megszámolta őket, tízen voltak.

A sötétség a segítségemre lesz, de el kell vonnom valahogy a figyelmüket, gondolta.

Egy darabig figyelte őket. Azok nem sokat törődtek a sárkánnyal. Ugyan ki vihetné el ezt a hatalmas bestiát itt a nagy homoksivatagban? Arról morfondíroztak egymásnak, hogy mi a fenének kell őrizni egy sárkányt, miért nem mehetnek ők is oda a többiekhez, ahol most felszabadultan ünnepelnek.

Abdellah tervet szőtt. Kell neki egy tőr vagy jatagán, amivel elvághatja a sárkány kötelékeit. Ezekből bőven hevert a banditák körül, de ahhoz, hogy egyet is megkaparintson, el kell vonnia a figyelmüket. De hogyan? Mikor? Türelem, mondta csak úgy magának.

